

ligheder, og Vanfælighederne maatte naturligvis i høi Grad forøges derved, at det stete under Krigsforhold, som fordrede idelige og idelige Udskrivninger, og som derfor satte de til Udskrivningsvæsenet hørende Embedsmænds Tid og Kræfter paa en meget stærk Prøve. Jeg skal dog ikke strax for Diebliffet gaae nærmere ind paa denne Sag, da det ved denne Leilighed maaskee turde ansees for ikke at være nødvendigt; men jeg har kun villet meddele denne min Beredvillighed til at give de Dplysninger, som maatte ansees for ønskelige.

Krigsministeren: Til de Betragtninger, som Justitsministeren har anført som Forsvar for, at Rekrutternes Indkaldelse og Indøvelse havde fundet Sted i det beleilige Diebliff, og at det ikke burde ske før eller senere, vil jeg tillade mig at knytte et Par Bemærkninger. Det havde vistnok været ønskeligt, at indkalde Rekrutterne paa en gunstigere Aars-tid, og allerede i forrige Sommer var det meget under Ventilation, om man ikke allerede kunde faae dem indkaldte og indøvede, ikke for at bruge dem, men for at have dem parate til at bruges i Begyndelsen af dette Aar, eller naar Omstændighederne maatte udfordre det. Men ifjor Sommer, saalænge Armeen var samlet, kunde man ikke godt undvære de til Rekrutternes Dannelses fornødne Officerer og Underofficerer, hvorpaa der var stor Mangel, paa Grund af den meget store Udvidelse Armeen havde faaet ved at bringes paa Krigsfod. Armeens Cadres paa Fredsfod vare ingenlunde rigeligt forsynede med Officerer og Underofficerer; men da Armeen er bragt til det Dobbelte af hvad den har været paa Fredsfod, savnes de fornødne Befalingsmænd, og man kunde ikke afgive Nogen fra Armeen, da denne endnu stod paa Krigsfod. Af denne Grund var man nødsaget til at udsætte det, og senere indtraadte Waabenstilstanden. Der var ogsaa en anden Betragtning, hvorfor man ikke ønskede den Gang at indkalde Rekrutterne; det var nemlig for Beføstningens Skyld. Budgettet for Aaret

1849 var allerede saa stort, at man ikke troede at burde yderligere forøge det, naar der ikke var en paatrængende Nødvendighed tilstede, og en saadan forelaae ikke den Gang. Armeen havde ikke lidt et saadant Tab i den foregaaende Krig, at den jo var fuldkommen tilstrækkelig til at kunne møde med den fornødne Styrke, hvis Krigen skulde blive fornyet, og af disse Grunde bleve Rekrutterne ikke den Gang indkaldte. At øve og indkalde dem til Tjeneste for derved at permittere det ældre Mandskab, kunde man ikke ansee for tilraadeligt, fordi det vilde være at anvende dem førend deres Tid. Naar man nemlig tog dem til Tjeneste i 1849, saa vilde de have udtjent i 1865 istedetfor at de ellers først vilde have udtjent i 1866 og om man til den Tid vil kunne undvære dem, kan ikke forudsees; og at tage dem førend deres Tid er noget man høist ugerne griber til. For Diebliffet havde vi ikke taget andet end de 23aarige til Tjeneste, og de 22aarige ere indkaldte; dersom vi ifjor havde indkaldt det 22aarige Mandskab, da var det et Aar før Tiden, og ved saaledes at gaae frem, vilde man næste Aar komme til de 21aarige, det følgende Aar til de 20aarige og saa fremdeles; men dertil er ikke nogen tilstrækkelig Grund. Den eneste Alenpe ved deres Indkaldelse nu, er egentligt kun den, at de ere blevne øvede i en temmelig ublid Aarstid; men det ligger i Conjuncturerne og kunde ikke godt undgaaes.

Rettelser.

- Nr. 61 Sp. 968 L. 7: „nærmere Bestemmelse“ læs: „Anvendelse“.
 — 64 Sp. 1007 L. 21 f. o. og fl. St. paa samme Side: 5 Juli 1848 læs: 5 Juli 1848.
 — — Sp. 1016 L. 28: „ikke kan bestaae med Finantsloven“ læs: „ikke kan bestaae med Grundloven.“